

HISTORIEN OM ADAM OG EVA

Det første menneske, Gud skabte, var en mand, som han kaldte Adam. Adam betyder menneske. Gud formede Adam af ler fra jorden og pustede livsånde ind af hans næsebor. På den måde var Adam både lavet af jord og af ånde.

Gud lavede også en virkelig dejlig have, Paradiset. Der var de skønneste planter, buske og træer med de smukkeste blomster og de sødste frugter. Adam havde masser af lækkert at spise. Gud sagde, at han måtte spise af alle træer og buske. Der var dog et træ, han skulle huske at spise af, nemlig Livets træ, men der var også et træ, han IKKE måtte spise af: Kundskabens træ. Hvis man spiste af frugterne fra det træ, lærte man at kende forskel på godt og ondt. Gud sagde, at han også ville dø, hvis han spiste af det. Gud lød meget alvorlig. Adam tænkte ikke videre over det. Der var jo så mange andre træer at spise lækre frugter fra.

Til gengæld følte han sig lidt ensom. Gud kunne godt forstå det. Det er jo ikke sjovt at være helt alene. Så Gud skabte en masse forskellige dyr, og når han havde lavet et dyr, fik Adam lov til at give det navn. Et stort dyr med en sjov lang næse kaldte Adam en elefant, et andet dyr med striber skulle hedde en zebra. Sådan gik der noget tid, og Adam syntes, at det var ret underholdende. Men da først alle dyrene havde fået navne, og Adam havde kigget på dem og leget med dem, manglede der ligesom stadig noget. Han kunne jo ikke snakke med dem, og de forstod ham ikke altid, når han lavede fagter. Gud kunne godt se det. Adam havde brug for en, der lignede ham selv lidt mere. En han kunne snakke med.

Gud fik Adam til at falde i en dyb, dyb søvn, og mens han sov, tog Gud et af hans ribben og skabte et menneske mere, denne gang en kvinde. Da Adam vågnede og så hende, blev han rigtig glad. Faktisk helt vildt glad. Her var en, der forstod ham, og som han kunne følges med rundt i haven. De blev hurtigt de allerbedste venner. Kvinden var nøgen, ligesom Adam, men det tænkte de slet ikke over, sådan var det jo bare. Efter nogen tid kaldte Adam kvinden for Eva.

En dag da de gik rundt i haven, stødte de på Kundskabens træ. Eva kiggede længe på det. Det var et smukt træ, og frugterne var virkelig lækre at se på. Adam kiggede lidt bekymret på træet, så fortalte han Eva, at det træ havde Gud forbudt dem at spise af. Hvis de gjorde det, så skulle de dø. Eva kiggede lidt spørgende på Adam. Hvad mente Gud med, at de skulle dø? Adam vidste det heller ikke rigtigt, men han havde kunnet høre på Gud, at det bestemt ikke var noget godt. Så trak han Eva væk fra træet, og de talte ikke mere om det.

Men et par dage efter gik Eva igen over til træet. Der var et eller andet ved det træ, der virkede helt vildt tillokkende. Måske var det, fordi det var det eneste, de ikke måtte spise fra, eller fordi Gud havde talt om noget, de ikke kendte, noget som hed død. Mens hun stod ved træet og tænkte, kom en slange snoende forbi. Den hviskede til Eva, at hun da sagtens kunne spise af træet. Det der med at dø, var slet ikke noget, hun skulle være bange for. Faktisk var der sikkert en hel anden grund til, at Gud ikke ville lade dem spise af træet, fortalte slangen og hvislede lidt med tungen. Den troede, at det var, fordi Gud ikke ville have, at Adam og Eva blev lige så klog som ham selv.

KOPIARK 3

HISTORIEN OM ADAM OG EVA - FORTSAT

Eva kiggede på slangen og så op på de saftige frugter. Hun ville gerne være modig og klog. Hun tog en hurtig beslutning, plukkede en frugt og tog en stor bid. Umiddelbart skete der slet ikke noget. Eva blev faktisk lidt lettet. Det var jo ikke farligt. I det samme kom Adam løbende hen til hende. Han var helt forpustet. Det var tydeligt, at han havde ledt efter hende. Han standsede brat op, da han så hende med frugten i hånden. Eva smilede til ham og gav ham frugten. Så forklarede hun ham, at det altså slet ikke var farligt, og at det smagte helt vildt godt. Adam tænkte sig heller ikke længe om, så tog han en endnu større bid end Eva. Hvis hun turde, så turde han også. De delte resten af frugten og var nærmest sådan helt fjollede, fordi det slet ikke havde været farligt. Men efter lidt tid skete der alligevel noget. Det var Eva, der først lagde mærke til det. Hun følte sig helt forkert, fordi hun stod der og var nøgen, og hun synes faktisk heller ikke, at det var rart, at Adam var det. Lidt efter kunne Adam også godt mærke det. De besluttede meget hurtigt at finde nogle figenblade, som de kunne sy sammen til noget tøj.

Da de havde fået tøjet på, føltes det lidt bedre, og de åndede lettede op. Måske var det ikke værre end det. Men i det samme kaldte Gud på Adam. Adam havde ikke meget lyst til at svare, men han var nødt til det. Da Gud så dem og deres tøj, blev han meget vred. Altså sådan meget sur, men også skuffet, på samme tid. Gud vidste med det samme, at de havde spist af Kundskabens træ, da han så, at de havde tøj på.

Nu kunne de kende forskel på godt og ondt, og så kunne man ikke bo i Paradiset, hvor alt var godt. Da han fortalte dem det, begyndte både Adam og Eva at græde. Det havde de aldrig prøvet før. Før havde alt virket godt og rart. Eva prøvede at forklare, at det var slangen, der havde lokket hende, og Adam prøvede at få Gud til at forstå, at det jo var Eva, der var startet, og så troede han ikke, at det var så slemt.

Men det hjalp ikke noget. Gud var stadig rasende. "I måtte ikke spise af det træ, og det vidste I godt", råbte han. Så gik det op for Eva, at når de ikke måtte bo i Paradiset, kunne de ikke spise af frugten fra Livets træ. Det var det, Gud havde ment med, at de ville dø, hvis de spiste af Kundskabens træ. På vej ud af Paradis gav Gud dem hver en ekstra straf. Det ville komme til at gøre helt vildt ondt, når Eva og alle andre kvinder skulle føde børn, og fra nu af skulle Adam og alle andre mænd skaffe mad. Ikke ved at plukke lækre frugter fra paradistræer men ved at arbejde hårdt og dyrke markerne. Eva var næsten helt opløst i gråd, og Adam var også dybt fortvivlet. Gud kunne godt se det og fik lidt medlidenhed med dem. Han forsikrede dem om, at det hele nok skulle gå. Nu vil der bare både være godt OG ondt i deres liv.

Han syede noget skindtøj til dem, så de bedre kunne holde varmen, og så sendte han dem ud af Paradiset og lukkede og låste døren. Der var ingen vej tilbage for Adam og Eva, men Gud holdt alligevel lidt øje med dem fremover.